Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 2. *Den 15. October 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Nøgler til Hemmelighederne om Guddommen.

(Af „The Key to Theology" af P. P. Pratt.)

Evige Fader, uendelige Væsen!
Hvo kan fatte din Herligheds Fylde?
Din egen Uendelighed alene
Indbefatter saadanne Egenskaber,
Som kan hæve den menneskelige Tanke,
Fatte din Kundskab, udforske din Natur
Som Fader til Menneskets uendelige Slægt.

„Dette er det evige Liv, at kjende den eneste sande og levende Gud, og den, han udsendte, Jesum Christum."

Siden den theologiske Videnskabs Forfald har et mørkt og tykt Uvidenhedsslør tilhyllet Menneskets Forstand med Hensyn til den evige Faders og hans Søns Jesu Christi Person og Natur.

Kirkefædrene og Christendommens vise Mænd har kommet sammen i Raad Gang efter Gang for at løse Gudelighedens Hemmelighed og fastsætte en Rettesnor eller en Troesformel, hvorpaa alle Partier kunde støtte sig og blive enige.

Dette stod imidlertid ikke i deres Magt. Det er umuligt for Verden med dens Viisdom at udfinde Gud. *„Ingen kjender Faderen uden Sönnen, og den, for hvem Sønnen vil aabenbare ham."*

Nøglen til den theologiske Videnskab er Nøglen til guddommelig Aabenbaring. Uden denne Nøgle har aldrig noget Menneske eller nogen Forsamling af Mænd nogensinde kjendt eller vil nogensinde kjende den evige Fader eller Jesum Christum.

Da Aabenbaringens Nøgle blev tabt for Mennesket, blev Kundskaben om Gud tabt. Og da evigt Liv beroer paa Kundskaben om Gud, blev naturligviis Nøglen til det evige Liv ogsaa tabt.

O hvilke Hemmeligheder, Urimeligheder, Stridigheder, Tvistigheder, Blodsudgydelser, hvilken Vantro, hvilke ufornuftige og modstridende Theorier, har ikke voxet og mangfoldiggjort sig

blandt Secterne angaaende denne Gjenstand!

Iblandt disse Theorier vil vi anføre een, som maaskee er annammet af forskjellige Secter i større Udstrækning end mange andre. Sproget lyder saaledes: „*Der er een eneste, levende og sand Gud uden Legeme, Dele eller Lidenskaber, bestaaende af tre Personer — Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand.*“

Det er smerteligt for Menneskets Sind at nødes til at indrømme, at saadanne forunderlige Uovereensstemmelser i Sprog eller Begreber nogensinde har fundet Sted i en menneskelig Troesbekjendelse. Dog er det saa.

Det er kun at sige paa en anden Maade, at der er en Gud, som ikke er til, en Gud, som er sammensat af Uting, som er det Modsatte af al Tilværelse, som ikke optager noget Rum, som ikke er til i Tiden, som ikke er sammensat af nogen Substans, bekjendt eller ubekjendt, og som ikke har nogen Kræfter eller Egenskaber fælles med nogen Ting eller noget Væsen, som man veed er til, eller som muligen kan udtænkes at være til, enten i Himlene eller paa Jorden.

En saadan Gud kunde aldrig sees, høres eller føles af noget Væsen i Universet.

Der har aldrig været nogen synlig Afgud, som er bleven dyrket iblandt Menneskene, som var saa kraftesløs, som denne „*Gud uden Legeme, Dele og Lidenskaber.*“

Ægyptens Gud, Crokodillen, kunde ødelægge.

De forskjellige Nationers Afgudsbilleder kunde føles og sees.

Den peruvianske Gud, Solen, kunde udsprede sin livgivende Varme, sit Lys og sin Indflydelse.

Men ikke saaledes med den Gud, der er uden „*Legeme, Dele, eller Lidenskaber.*“

Det, som ikke har Dele, har intet Hele.

Væsener, som ikke har Lidenskaber, har ingen Sjæl.

Førend vi kan fremstille den praktiske Theologies Nøgler og Kræfter for Menneskenes Forstand i denne Tidsalder, maae vi nødvendigviis sætte dem i Besiddelse af nogle rigtige Begreber om den sande Gud.

Der staaer skrevet, at „*uden Tro er det umuligt at behage ham.*“ De, som ikke behage *ham*, kan aldrig blive deelagtige i den theologiske Videnskabs Kræfter og Gaver, fordi denne Videnskabs Nøgler og Kræfter kommer fra *ham* som en fri Gave; men de gives aldrig til dem, med hvem han ikke er vel tilfreds. Det Individ, som vil blive deelagtig i denne Kraft, maa derfor have Tro paa ham. Men hvorledes kan man troe paa et Væsen, hvorom man ikke har noget rigtigt Begreb?

Saa usikkre, saa fremmede for den simple, ligefremme Sandhed er Begreberne i den nærværede Tidsalder, saa omtaaget er Menneskenes Sind nutildags af Dunkelhed, aandelig Intethed eller Immaterialisme i næsten alle dens Begreber om Guddommens Person eller Personer, at vi er nødte til at bruge en gammel Apostels Sprog, da han talte for de Lærde i Athen: „Den, som I ukjendt dyrke, ham forkynder jeg Eder.“

Endskjøndt der er Kjendsgjerninger i vor *egen* Tilværelse, som er udenfor vort nærværende Begrebs Omfang eller Fatteevne, hvilke er sande i en høiere Forstand med Hensyn til Guddommen, maa dog den indskrænkede

Kundskab, vi er istand til at fatte angaaende os selv, idetmindste være fornuftig og blive ligesaa tydelig meddeelt og forstaaet som nogen anden Gjenstand. Saaledes med vor Kundskab om Guddommen. Endskjøndt der er Kjendsgjerninger, som er høiere end vi kan naae med Hensyn til hans Tilværelse, Egenskaber og Magt, saa skulde dog det, som vi kan forstaae og fatte eller udtrykke om ham være afført al Hemmelighed, og skulde være ligesaa tydelig opfattet, udtrykt og meddeelt som noget andet Punkt af Sandhed eller Videnskab.

Jesus Christus, et lidet Barn ligesom alle de øvrige af os har været, voxte til en Mand, var fyldt med en guddommelig Substans eller Fluidum, kaldet den Hellig-Aand, ved hvilken han forstod og talte Sandheden med Kraft og Myndighed, og ved hvilken han styrede Elementerne og uddeelte Helbred og Liv til dem, som var beredte til at deeltage i samme.

Denne Mand døde, idet han blev dræbt af ugudelige Mennesker.

Han opstod fra de Døde den tredie Dag, og viste sig for sine Disciple. Disse Disciple antog, da de saae ham, at han kun var en Aand.

De maa have havt nogle af Menneskenes usikkre Begreber i de nyere Tider med Hensyn til en ulegemlig Tilværelse hiinsides Graven, — en Tilværelse, som ikke er forenet med nogen virkelig eller følelig Materie eller Substans.

Men deres opstandne Herre brugte de simpleste Midler for at adsprede deres *dunkle Begreber*, deres *usikkre Forestillinger* om *aandelig Oversandselighed* eller *Ulegemlighed*. Han opfordrede dem til at røre ved ham og see, „*thi*," sagde han, „*en Aand har ikke Kjød og Been, som I seer jeg har.*"

Overeensstemmende hermed berørte de ham, undersøgte Naglegabene i hans Hænder og Fødder og Gabet efter Spydet i hans Side. Men som om det ikke var nok, og for at gjøre dem endnu mere fortrolige med Kjendsgjerningerne af en materiel eller følelig Udødelighed, spiste og drak han med dem, nemlig en stegt Fisk og en Honningkage.

I Korthed, han var hos dem i fyrretyve Dage, i hvilke han gik, talte, spiste og drak med dem, lærte dem, propheterede, befalede, beskikkede, anstillede Betragtninger med dem og velsignede dem, og gjorde dem fortrolige med den Udødelighed og det evige Liv, som han ønskede de skulde lære den ganske Verden om.

Derefter opsteg han i deres Nærværelse til den Planet, hvor hans Fader og deres Fader, hans Gud og deres Gud boede.

Medens han endnu var synlig i det aabne Firmament, og de stod og stirrede opad, see! to Mænd stod for dem i hvide Klædebon, og sagde:

„*I galilæiske Mænd, hvi staae I og stirre op til Himlen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himlen, skal komme igjen paa samme Maade, som I have seet ham fare til Himlen.*"

Her har vi altsaa et Mønster paa en udødelig Gud, en Gud, som Skriften ofte erklærer at være liig Faderen, „*efterdi han er hans Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede,*" og besidder de samme Egenskaber, som hans Fader, i al deres Fylde;

en Gud, som ikke alene har Legeme og Dele, men Kjød og Been, og Sener, og alle et fuldkomment Menneskes Egenskaber, Organer, Sandser og Tilbøieligheder.

Han er ikke forskjellig fra Faderen i Noget, uden i Alder og Myndighed, thi Faderen har Aldersretten, og følgelig Retten, overeensstemmende med den patriarkalske Lov og det evige Præstedømme, til at præsidere over ham og over alle hans Herredømmer for evigt.

Medens paa den ene Side denne Gud fordrer Slægtskab og Liighed, saa at sige, med sin Fader, fordrer han paa den anden Side Slægtskab og Liighed med sine Brødre paa Jorden, dog med denne Forskjel, at hans Person er et Exemplar af guddommelig, evig Menneskelighed, udødeliggjort og med fuldkommede Egenskaber; medens hans Brødre, som boer i dødeligt Kjød, endskjøndt Børn af den samme kongelige Fader i Himlene, endnu ikke er udødeliggjorte, hvad deres kjødelige Tabernakler angaaer, og er ikke fuldkommede i deres Egenskaber; og omendskjøndt Medarvinger, er de yngre, thi han er den Førstefødte blandt mange Brødre i Aandeverdenen. De er derfor ham underdanige.

Men enhver Mand, som endelig er bleven fuldkommen — er opstanden fra de Døde, fyldt med eller besjælet af en Fylde af celestial Herlighed — vil blive liig dem i enhver Henseende, saavel physisk, som i Forstand, Egenskaber og Kræfter.

Selve Spirerne til disse guddommelige Egenskaber, som er avlede i Mennesket, Guddommens Afkom, behøver kun at uddannes, forædles, udvikles og fremmes ved Hjælp af en Række af paafølgende Forandringer for at komme op til Hoved-Kilden og Mønsteret for eller Høidepunktet af guddommelig Menneskelighed.

Forskjellen mellem Jesum Christum og hans Fader er denne, at den Ene er underordnet den Anden, gjør Intet af sig selv, uafhængigt af Faderen, men gjør alle Ting i Faderens Navn og ved hans Fuldmagt, idet han er af samme Sind i alle Ting. Forskjellen mellem Jesus Christus og et andet udødeligt og celestialt Menneske er denne: Mennesket er underordnet Jesum Christum, gjør intet ved eller af sig selv, men gjør Alt i Christi Navn og med hans Fuldmagt, idet han er af det samme Sind og giver ham og hans Fader al Ære.

Paa Grund af Jesu Christi dobbelte Slægtskab, nemlig med Gud Fader paa den ene Side og med Mennesket paa den anden, har Mange antaget den Tro, at *„to hele og fuldkomne Naturer“* var blandede i Jesu Christi Person, at han i enhver Henseende var baade en Gud og et Menneske, som om Gud og Menneske var to forskjellige Slags. Den Vildfarelse kom deraf, at vi ikke kjendte os selv. Thi netop i Forhold, som vi forstaaer os selv i vort sande Lys, og vore Slægtskabsforholde og Forbindelser med Fortiden, Nutiden og Fremtiden, med Tid og Evighed, med Guder, Engle, Aander og Mennesker, som er gaaede foran os, og som vil komme efter os, saaledes kan vi forholdsviis være istand til at gavne formedelst Nøglerne til Hemmelighederne om Guddommen, eller med andre Ord, at kjende og forstaae Jesum Christum og hans Fader.

Gud, Engle og Mennesker er

alle af eet Slags, een Art, een stor Familie, storligen udbredt blandt Planet-Systemerne, saasom Colonier, Riger, Nationer, osv.

Den store Forskjel, som udmærker den ene Deel af denne Slægt fra den anden, bestaaer i de forskjellige Grader af Forstand og Reenhed og tillige i Forskjelligheden af Virkekredse, som indtages af enhver i Rækken af fremadskridende Tilværelse.

Et udødeligt Menneske, som besidder en fuldkommen Organisation af Aand, Kjød og Been og fuldkommengjort i sine Egenskaber i den celestiale Herligheds hele Fylde, kaldes *en Gud*.

Et udødeligt Menneske, som skrider fremad til Fuldkommenhed, eller som besjæles af en mindre Grad af Herlighed, kaldes *en Engel*.

En udødelig Menneske-Aand, som ikke er forenet med et kjødeligt Tabernakel, kaldes *en Aand*.

Et udødeligt Menneske, som er iført et dødeligt Tabernakel, kaldes *et Menneske*.

Det kan altsaa rigtigt nok siges, at der, i en underordnet Forstand, er et Fleertal af Guder, eller rettere af Guds Sønner; endskjøndt der er eet Over-Hoved, som er over Alt og i Alle og i alle hans Sønner ved sin Aands Kraft.

(Fortsættes.)

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 17de Februar 1856.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 15.)

Naar Eders Aand ønsker at tilbede Faderen og Eders Legeme er saa fuldt af Svaghed eller Ryggesløshed, at I føler som I ikke kunde gjøre det, gaae hen og bring Legemet til Underkastelse; bøi Knæerne og bekjend at Jesus er Christus, selv om det er 10,000 Gange mørkere end Midnat i Eders Sind og siig: „Jeg er for Herren, hvorledes det end gaaer."

Dette bringer mig til at tænke paa mange Christne i Verden; naar de er syge og i Trang, da vil de bede; naar de er i Frygt for at sulte ihjel af Mangel paa Føde, eller at fryse ihjel af Mangel paa Klæder eller Brænde, da vil de paakalde Herren. Jeg veed den gamle Prophet sagde: „I Trængselens Dage holde de sig nær til mig." Gaae ud af mine Følelser, siger jeg, med Hensyn til en saadan Religion. Naar jeg er i Færd med at døe af Hunger, da er det Tid for mig til at være flittig for at faae noget at spise; naar Skibet er i en Storm, da er det Tid til at see efter Takkeladsen. Een kunne spørge: „Gaaer Du ned for at bede i denne frygtelige Storm?" Nei, jeg har ikke Tid til at bede nu, jeg maa tage Omsorg for Skibet. Saa skulde det være med enhver „Sidste Dags Hellig." Efterhaanden lægger Stormen sig, lad os da gaae ned i Kahytten for at opsende vore Bønner i smukt Veir. Det er hvad „Mormonismen" lærer mig, og

naar det er mørkt som Midnattens Mørke og der ikke er den mindste Tilskyndelse i mit Hjerte til at bede, skal jeg da sige, jeg vil ikke bede? Nei! men ned, Knæe, bøi Eder paa Gulvet, og Mund, oplad dig, og Tunge, tael, saa vil vi see, hvad det bliver til, og I skal tilbede den Herre Israels Gud, selv naar I føler som om I ikke kunde sige et Ord til hans Gunst. Det er Seieren vi har at vinde, det er Kampen vi skal prøve. Det er imellem Aanden og Legemet, de er uadskilleligt forenede. Aanden blev ikke skabt her; den blev organiseret i Evigheden, før Verdnerne var til; og Aanderne var hos Faderen og hos Englene før de kom herned.

Da Djævelen fik Jorden i Besiddelse, udstrakte hans Magt sig til det, som henhører til Jorden. Han fik Indflydelse over Menneskenes Børn i deres nærværende Sammensætning, fordi Menneskenes Aander bukkede under for det onde Princips Fristelser, som Kjødet eller Legemet er udsat for. Dette foraarsager den Strid, Paulus talte om, da han sagde: „Aanden strider mod Kjødet og Kjødet mod Aanden.“ Paulus forklarede det saa godt, han kunde, og jeg vil forsøge at forklare det saa godt jeg kan. Ofte, naar Aanden vil gjøre det Gode, faaer Kjødet Overhaand, og man gjør det Onde, som bringer Aanden til Underkastelse. Naar Menneskenes Aander underkastes Legemet og vedbliver at være det og begaaer saa meget Ondt, som er nødvendigt for at fylde deres Syndeskaal, da bliver de nedstyrtede og deres Navne udslettede af Lammets Livsens Bog.

I veed, at det pleier at være en ophøiet Talemaade, og jeg kunde sige værdig al Annammelse iblandt Methodisterne; „Jeg veed, at min Forløser lever, og at mit Navn er skreven i Lammets Livsens Bog.“ Deres Navne var altid der og vil aldrig blive udslettede, og, endskjøndt det kan gaae baade op og ned med dem, endskjøndt de kan være afvexlende varme, hede og kolde og synde idag og omvende sig imorgen, vil dog deres Navne blive i Lammets Livsens Bog, indtil de synde Døds-Synden. Og naar deres Navne engang er udslettede af Lammets Livsens Bog, vil de aldrig blive skrevne der igjen; de vil da blive talte blandt dem, som vil ophøre at voxe, ophøre at lære, at formere sig, og udspredes.

Men atter til Vidnesbyrdet, som er paa mit Sind. Det var nødvendigt for Jesus Christus at aabne Himlene for visse Individer, for at de kunde være Vidner om hans Person, Død, Lidelser og Opstandelse; hine Mænd var Vidner. Men da Jesus viste sig for de to Disciple, der gik ud af Jerusalem, blev han kjendt af dem ved Brødsbrydelsen. Antag nu, at han havde spiist hiint Brød og gaaet ud uden at aabne deres Øine, hvorledes kunde de da have vidst, at han var den Frelser, som var bleven korsfæstet paa Bjerget Golgatha? De kunde ikke; men ved Brødsbrydelsen blev deres Aands Syner aabnede. Dette var nødvendigt for at de kunde blive sikkre Vidner, og de gik tilbage til Jerusalem og fortalte Brødrene, hvad de havde seet.

Da Jesus kom og spiste Fisk, som var stegt paa Kul, og bød sine Disciple at udkaste Garnet paa den anden Side af Baaden, hvilket de gjorde, og fik det saa fuldt af Fisk, at de neppe kunde trække

det i Land, vilde de have vidst, at han var Frelseren ved Fangsten og Indhalingen af en vidunderlig Mængde Fisk eller ved noget Andet, de kunde have seet med deres naturlige Øine? Nei, men da han kom og spiste den stegte Fisk og Honningkagen, aabnede han deres Øine, og de saae, at han var nærværende hos dem. Han havde været hos sin Fader, havde opsteget til Himlen, og atter nedsteget og aabnet deres Forstands Øine for at de kunde være særegne Vidner. Dette er nødvendigt. Saae alle Disciplene i Apostlernes Dage den opstandne Jesus? Nei. Havde alle Disciplene Syner? Nei, de havde ikke. Har de det nu? Nei! Jeg veed det Spørgsmaal kan opstaae, om Nogen kan være en virkelig Discipel uden at have Syner? Ja, men den Person kan ikke være et særegent Vidne for den Lære, han troer.

Hvad er det, som gjør sande Disciple af en Lære, af en Religion, Troesbekjendelse eller Tro, ligemeget hvad det er, som bekjendes? At være trofaste Tilhængere af disse Troesartikler eller Lærdomme, som læres, gjør dem til sande Disciple af hiin Religion eller Lære. Hvis vi derfor har Frelserens Religion, er vi berettigede til Velsignelserne nøiagtigt ligesom de var fordum. Ikke at Alle havde Syner, ikke at Alle havde Drømme, ikke at Alle havde Tungemaalsgaven eller Udlæggelsen af Tungemaal, men Enhver modtog overeensstemmende med sine Fatteevner og Giverens Velsignelse. „Vel, Broder Brigham, har De havt Syner?“ Ja, jeg har. Har De havt Aabenbaringer? Ja, jeg har dem altid, jeg lever bestandig ved Aabenbaringsprincipet. Jeg modtog aldrig en Tøddel af Kundskab fra Bogstavet A til hvad jeg nu veed; jeg mener, at fra Begyndelsen af mit Liv til denne Tid har jeg aldrig faaet den mindste Kundskab uden ved Aabenbaring, ligemeget hvadenten min Fader eller Moder, Søster eller Næste aabenbarede det.

Ingen faaer Kundskab uden ved Aabenbarings - Principet, det er ved at faae Noget aabenbaret for dem. „Har De den Herres Jesu Christi Aabenbaringer?“ Jeg vil overlade til Andre at bedømme det. Dersom Herren fordrer noget af sit Folk og taler gjennem mig, saa vil jeg fortælle dem derom; men om han ikke gjør det, lever vi alle alligevel ved Aabenbarings-Principet. Hvem aabenbarer? Enhver, som er om os; vi lærer af hverandre. Jeg har noget, som I ikke har, og I har noget, som jeg ikke har. Jeg aabenbarer for Eder, hvad jeg har, og I aabenbarer for mig, hvad I har. Jeg troer, at vi er Aabenbaringer for hverandre. „Er Himlene aabnede?“ Ja, for Nogle undertiden, dog efter naturlige Principer, efter den naturlige Philosophies Principer. „Kjender De Herrens Villie og Sind?“ Ja, hvad der angaaer dette Folk og mig selv. „Kjender enhver af mine Brødre og Søstre Herrens Villie?“ Lad mig sige de Sidste Dages Hellige, at dersom de vil tage deres Kors op og følge den Herre Jesum Christum i Gjenfødelsen, saa vil mange af dem annamme mere, vide mere og faae mere af Aabenbaringens Aand, end de selv forstaaer; men Aabenbaringerne, som modtages, er alle efter naturlige Principer. Jeg vil meddele Eder en Aabenbaring, som jeg havde i Far West, og den var efter det samme Princip, som det

vilde være for mig at faae en Aabenbaring nu, medens jeg taler til Eder. Det var i Foraaret 1838 før der blev nogen Forstyrrelse i Far West eller Davis County.

Dette Folk, tænkte jeg, er udsatte for disse Missourianere, vor Religion hade de, vor Prophet afskyer de og vilde være glade ved at dræbe ham; de er uvidende om de guddommelige Ting; de har modtaget Menneskenes Forskrifter, inddrukket dem saa dybt, og de er saa indvævede i deres Følelser, at Himlens sande Religion ikke kan forblive i deres Sind. Derfor saae jeg efter naturlige Principer, at vi vilde blive drevne derfra; men naar, vidste jeg ikke, men dog var det klart for mig, at vi vilde komme til at forlade Staten, og at vi, naar vi forlod den, ikke vilde gaae mod Nord, Syd eller Vest, men mod Øst, tilbage til de andre Stater. Jeg saae efter naturlige Principer, og jeg vidste, hvad hine Folk var bange for. Da saae jeg, at vi vilde gaae mod Nord som en Kirke og et Folk, og derpaa mod Vest; og at de, naar de gaaer til Jackson County, gaaer fra Vest til Øst. Mærk mine Ord, skriv dem ned, dette Folk vil, som en Kirke og et Rige, gaae fra Vest til Øst. Jeg kan sige Eder mere om, hvad jeg saae efter naturlige Principer; jeg saae, at dette Folk vilde have til at vinde Fodfæste, Styrke, Kraft, Indflydelse og Dygtighed til at gaae for sig selv, og til at drage Omsorg for sig selv, samt Kraft til at stride mod deres Fjender og overvinde dem efter de samme Principer, som de Hvide gjorde, da de først kom til Amerika og omvendte Indianerne. Mange her kjender intet til Historien om Amerikas første Bebyggelse.

New-Orleans var eet af de første Steder, som bebyggedes af Europæerne efter Nord-Amerikas Opdagelse. St. Louis blev befolket længe før New-York, og i hiin Egn kan I finde Æbletræer, som er to Fod i Gjennemsnit staaende iblandt Egetræer, der er flere Fod tykke. Forblev de første Nybyggere der? Nei, de blev enten dræbte eller maatte flytte for ikke at blive dræbte, med Undtagelse af nogle faa Spaniere, som giftede sig med Indianerne og boede blandt dem. De Hvide maatte flytte og gaae nedad Mississippifloden og gik rundt til Maine og Massachusetts, og da de naaede didhen, sagde Indianerne: „I er velkomne til dette Land,“ en Egn, hvor de har Vinter tretten Maaneder hvert Aar. Jeg bruger dette overdrevne Udtryk, for at give et Begreb om Climatets Strenghed; I taler om haarde Vintre og megen Snee her; mange af Eder veed sammenlignelsesviis kun lidt derom.

Jeg kan udpege Yankeer her i sneseviis, som har boet i Egne, hvor de kunde have smukke Frugttræer og leve liig Herremænd, og dog om Vinteren ofte kjøre med deres Slæder over fem Fod høie Gjerder. Jeg har kjørt paa Snee i de østlige Stater, som var femten Fod dyb. For at vende tilbage til Gjenstanden, jeg sagde efter naturlige Principer, at dette Folk maatte drage til et Land, som Hedningerne ikke har Lyst til. Jeg kan sige Eder en anden Ting; naar I seer et Medlem af dette Samfund ønsker at trække sig tilbage og gaae hen, hvor der er et smukkere Land, hvor der er let at leve, lad mig sige Eder, at den Mand vil falde fra, eller blive dreven bort fra sit

Yndlingssted. Skriv det ned, Br. George, som den Almægtiges Ord.

Jeg har liggende flere Skjøder paa Land, som jeg ikke fik en Skilling for, da jeg var nødt til at forlade det. Jeg byggede ogsaa mange Huse i Staterne, de er der nu, saavidt jeg veed; de vil falde ned een af Dagene, og jeg bryder mig ikke om, hvor snart det skeer. Dette Folk kan kun erholde Styrke ved at flygte til et Land, hvor de Ryggesløse ikke vil leve, og hvor de kan vinde Styrke nok til at gaae for sig selv, og til at gaae hvorhen de ønsker. Dette er een af Himlens Sandheder.

Naarsomhelst I seer Folk fra dette Sted paa Veien til et mildere Klima for at søge et bedre Hjem, de vil falde fra eller blive drevne fra deres kjære Fristed. I kan nedskrive det som en Kjendsgjerning. Jeg saae, at dette Folk vilde komme til at flygte til Bjergene og til et Klimat og Land, som Hedningerne ikke havde Lyst til. Dersom vi ikke er paa et saadant Sted, saa veed jeg ikke, hvor vi vilde finde et mindre ønskeligt Sted end dette. Glæder de Hellige sig ved denne Lokalitet? Nei, den er imod deres Følelser, hvis de kunde have deres Valg. Valgte jeg at komme hid, eller var det ikke fordi jeg maatte komme? Jeg er tilfreds med dette Land, og hvis det ikke er øde nok, koldt nok og ubehageligt nok for dem, som ønsker at leve i Magelighed, saa vil vi finde et andet Sted for dem lidt længere borte. Da vi kom hid, var vi eet tusinde engelske Mile fra Enhver. Er I bange for at Hedningerne skal komme hid? Dersom vi Alle skulde gaae fra denne Stad og give Hedningerne Frihed til at benytte vore Huse, vore Avlsgaarde, osv., saa vilde I om fem Aar ikke finde dem her; de vilde ikke leve her; thi dette er ikke et Sted, som vilde anstaae dem. Hvis ikke dette er Stedet for os at boe paa, da findes det ikke i Texas, Californien, ei heller i Gammel- eller Ny-Mexiko. „Hvor er det da?“ Det bør hverken jeg eller I spørge om, men det vilde ikke blive paa nogen af de Steder. Hvis vi ikke nu er paa det rette Sted, vil Herren føre os hen, hvor vi kan samle vor Styrke og forøge og hellige os, saa at vi kan gaae frem og tjene Herren med rene Hænder og rene Hjerter.

Jeg vil nu sige Eder lidt mere om Vidnerne; jeg har afveget noget fra det Punkt, men jeg lægger aldrig Baand paa mig, naar jeg er hos Brødrene. Dersom jeg prædikede ude i Verden, vilde jeg føle mig noget bunden ved Skikkene, for ikke at støde Folkets Ønsker og Følelser med Hensyn til at følge Traaden i et givet Emne; men her føler jeg mig saa fri som Luften. I har forstaaet af min Tale, at det ikke er Miraklerne, der udføres for Eens Øine, som overtyder ham om, at en Mand er af Gud eller af Djævelen; dog, dersom det er Herrens Hensigt, at en Person skulde helbrede de Syge, saa kan det Individ gjøre det, men overbeviser det den Ugudelige om, at den Forrettende er sendt af Gud? Nei, det er en Velsignelse for de Hellige, og de Ugudelige har Intet at bestille dermed, det er ikke for dem at høre om det; det er for de Hellige, det er fornemmelig for deres Gavn, og deres alene. Hvad skulde de Ugudelige høre? De skulde høre en Mand bevidne, at Joseph Smith var og er en Guds Prophet, at han var en god Mand, at han plantede og grundfæstede

Guds Rige paa Jorden, og vi veed det. „Hvorledes skal jeg vide det?“ siger Een. Ved at adlyde de Bud, som Eder er givne. Herren har sagt, gaae ned i Daabens Vande og bliv døbte til Eders Synders Forladelse, og I skal annamme et Vidnesbyrd, at jeg taler Sandhed. Hvorledes? Ved Daab og Haandspaalæggelse alene? Nei! Ved at see de Syge helbredes? Nei, men ved Aanden, som vil komme over Eder formedelst Eders Lydighed, hvilket vil faae Eder til at føle som smaa Børn, og bringe Eder til at glæde Eder ved at gjøre godt, til at elske Eders Fader i Himlen og de Retfærdiges Samfund. Føler I da Ondskab og Vrede? Nei, det er taget bort fra Eder, og I føler som Barnet i Moders Skjød. I vil føle godt for Eders Børn, for Eders Brødre og Søstre, for Eders Forældre og Naboer, og for Alle omkring Eder. Og om I aabner Eders Mund for at tale, vil I fremsætte Begreber, som I forhen ikke tænkte paa; de vil strømme ind i Eders Sind, ja paa en saadan Maade, som I ikke har tænkt paa i mange Aar. Skrifterne vil oplades for Eder, og I vil see, hvor klar og fornuftig enhver Ting er, som denne eller hiin Ældste lærer Eder. Eders Hjerter vil blive trøstede. I kan ligge og sove i Fred og opvaagne med Følelser saa behagelige som Sommerens Luftninger. Dette er et Vidnesbyrd for Eder. I beder Herren helbrede Eder eller Eders syge Børn, og dersom han er tilbøielig dertil, vil han gjøre det; hvis ikke, saa er Alt ret. Dersom han finder for godt at aabne Himlene og give os et Besøg af en Engel, saa er Alt ret. Dersom han finder for godt ved naturlig Philosophi at aabenbare for os, hvad der skal skee, saa er det ret. Dersom han finder for godt at vise os ved Syner, hvor dette Folk skal gaae hen, og naar, saa er Alt ret, og det er ret, om han tilbageholder denne Underretning.

Dersom han ved en sagte, mild Stemmes Hvisken byder Eder at gjøre dette eller hiint og viser Eder, hvad der er Ret og hvad der er Uret, saa er det godt, og det er ret at anerkjende Herrens Haand, naar han gjør saa.

Men om I havde Tro nok til at gaae ud paa Kirkegaarden og opreise Døde i sneseviis, saa vilde det alene ikke gjøre Eder til Sidste Dages Hellige; ei heller om Eders Aands Syner blev aabnede, saa I kunde see Guds Finger. Hvad vil gjøre Eder dertil? At holde Herrens Bud, at vandre ydmygt for Gud og for hverandre, at holde op med at gjøre Ondt og lære at gjøre Godt, og at leve ved ethvert Ord, der udgaaer af Guds Mund; da er I Sidste Dages Hellige, hvadenten I har Syner eller ikke.

I kan blive fristede og modfaldne, og blive tilbøielige til at sige, at Herren har ikke aabenbaret dette og hiint for Eder, men det vedkommer ikke Eder eller mig. Jeg ønsker ikke at foreskrive Herren i saa Henseende; Alt hvad jeg har at gjøre, er at bekymre mig om de Ting, han fordrer af mig; thi han har Ret til at følge sin egen Vei, og bruge sin egen Tid og Fremgangsmaade til at behandle mig. Kan I vinde Seier? Ja, I kan.

Som jeg har sagt Eder, Eders Aand kjæmper bestandig med Kjødet; Eders Aand foreskriver

en Vei og Eders Kjød foreslaaer en anden, og det frembringer Kampen. Hvad skal I da gjøre? I maa bringe Hænderne, Albuerne, Fødderne, Tungen og alle Taleorganerne og enhver Legemskraft i Underdanighed.

I maae sige, at I ikke vil sværge, ei heller sige eller gjøre Noget, som er uret. En Ældste blev udelukt forleden Søndag for Sværgen. Hvad tænker jeg derom? Gang efter Gang har jeg opfordret Høi-Præsterne og de Halvfjerdsindstyve til at afskjære saadanne Medlemmer fra deres forskjellige Qvorumer, som vanhelliger Sabbathen og tager Herrens Navn forfængeligen. Jeg siger, afskjær dem fra Stammen; thi disse efterladne og ugudelige Charakterer skader Træet. De er liig fordærvede Grene og er bleven saa raadne, at Saften løber ud igjennem dem og søger sin Vei til Træets Marv, og efterhaanden vil Træet døe, hvis vi ikke afskjærer saadanne Grene.

Det forekommer mig ofte, at Høi-Præsterne og de Halvfjerdsindstyve ikke tør strengt opfylde denne Pligt, og jeg er undertiden tilbøielig til at forestille mig, at nogle af Præsidenterne af hine Qvorumer er skyldige i saadanne Ting selv.

Bring Navnene paa saadanne Mænd til dette Sted, saa vil jeg skjære dem af, hvis ingen Anden vil, uden at forlange nogen Hjælp af Qvorumet, og I vil være enige med mig. Bring Navnene paa Mænd, som tager Guds Navn forfængeligt, og gjør Uret paa nogen Maade, og jeg vil ikke sammenkalde et Høi-Raad eller en Biskops-Ret for at behandle deres Sag. Jeg vil afskjære dem fra Livsens Træ og spørge dem, hvad de vil gjøre ved det. De vil visne og døe.

I kan forsøge at faae tørre Grene til at voxe paa Træet, men en saadan Fremgangsmaade er til Skade for Frembringelsen af god Frugt.

Jeg ønsker at tale lidt mere om Vidnerne. Jeg er et Vidne om hvad? Jeg har sagt det her og i Nauvoo. Jeg veed, hvad jeg er et Vidne om, og jeg kjender mit Apostelskab. Jeg er et Vidne om, at Joseph Smith var en Guds Prophet. Hvilken et Oprør det vilde gjøre i den christne Verden at sige, at jeg er een af Josephs Apostler. Skriv det ned, og skriv det tilbage til Eders Venner i Østen, at jeg er een af Joseph Smiths Apostler. Han var en Guds Mand og havde Jesu Christi Aabenbaringer, og Jesu Christi Ord til Folket. Han byggede og grundfæstede Guds Rige paa Jorden, og ved ham gjengav Herren den Almægtige atter Præstedømmet til Menneskenes Børn.

Brødre, jeg er et Vidne derom; ikke fordi jeg lægger mine Hænder paa de Syge og de bliver helbredede; ei heller for de Aabenbaringer, som er givne om ham i Bibelen, men ved at modtage den samme Aand og det samme Vidne, som de Gamle modtog, ved Himlenes Syner, som aabnes for mit Sind, fordi jeg forstaaer det, som er aabenbaret i Mormonsbog, og det, som Joseph aabenbarede, der indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog. Jeg er et Vidne, at de er Herrens Aabenbaringer ved Joseph Smith i denne sidste Uddeling for de Helliges Indsamling, og Alle, som forkaster mit Vidnesbyrd, vil gaae til Helvede, saa vist som der er et; ligemeget enten det bliver varmt eller koldt;

de vil paadrage sig Faderens og Sønnens Mishag.

Jeg er et Vidne om dette; og Alle, som vil høre Guds Tjeneres Røst, og give Agt paa, hvad de siger og adlyde de Bud, som er givne Folket, skal annamme et Vidnesbyrd og vide, at vi siger dem Sandheden, at Joseph er en Guds Prophet, og virkeligen fuldførte det Arbeide, som Herren gav ham at gjøre, beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og er gaaet hen for at opholde sig i Aandeverdenen, indtil han faaer sit Legeme. Alle vil komme til at erkjende, at dette er sandt.

Der er mange andre Ting, der kunde bemærkes, og meget mere kunde siges om denne Gjenstand. Jeg har kun hentydet til Vidnerne og til de Helliges Privilegier, Velsignelser og Pligter, og til det, der gjør en Hellig; men jeg føler, som om jeg havde talt længe nok, eller saa meget som jeg skulde idag. Jeg har en slem Forkjølelse og kunde hoste lige saa godt som de Øvrige af Eder, men jeg har været istand til at afholde mig fra at hoste, siden jeg kom hid og i den korte Tid jeg har optaget, medens jeg talede for Eder idag.

Jeg haaber og stoler paa, at vi vil ordne vort Liv saa, at vi kan blive værdige til Velsignelserne, som er os forjættede, og leve til Guds Forherligelse, at vi kan faae en herlig Opstandelse og nyde hverandres Selskab i vor Guds Rige. Dette er vor bestandige Bøn for Eder i Jesu Christi Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi indrykker Følgende fra „Millennial Star“ om *Tienden.*

Skulde nogen Sidste Dages Hellig være fritagen for at betale Tiende? Da dette Spørgsmaal er opkommet i Nogles Sind, agter vi at besvare samme til deres Tilfredshed paa en tydelig og kort Maade.

Tiendeloven er evig, ikke alene bindende for de Hellige, men for enhver Søn og Datter af Adam, saavidt de er bekjendte med den, uden noget Hensyn til deres Stilling eller Omstændigheder, enten de er Høie eller Lave, Rige eller Fattige, Hellige eller Syndere, Jøder eller Hedninger. Een Tiendedeel af enhver Ting Mennesket faaer tilhører Herren, og skulde overgives i hans Tjeneres Hænder for at blive brugt, paa den Maade han bestemmer, til hans Riges Opbyggelse.

Tienden er en Skat, som Menneskene skylder Herren for Afbenyttelsen af Jorden, som han har skabt til deres Gavn, og de skulde betragte Betalingen af samme, som en bestandig Erkjendelse af, at alt, hvad de har, tilhører *ham*, og at han kun har laant dem det til deres Brug. Betragtende Sagen fra dette Standpunkt, skylder de Herren en Tiendedeel af det, de faaer, være sig noget eller lidet af Elementerne, som omgiver dem;

enten det beløber sig til kun een Halvskilling eller til Rigsdalere i titusindeviis.

Det Spørgsmaal er bleven os gjort, om de Hellige skulde betale Tiende, hvis Indkomster er saa smaa, at de, hvis de gjorde det, enten vilde komme til at gaae uden Brød eller komme i Gjeld for at kunne leve? Vi antager, at Ovenstaaende har besvaret dette Spørgsmaal tydeligt; men vi vil videre tilføie, at Herren i Aabenbaringer angaaende denne Gjenstand ikke har fritaget nogen Klasse af sit Folk for Erlæggelsen af denne Skat, og dersom *han* ikke har gjort det, har *vi* visseligen ingen Ret dertil. Det er en Sag, som er ligefrem mellem ethvert Menneske og hans Gud. Det er Herrens Tjeneres Pligt at undervise de Hellige om Tiendeloven paa samme Maade som om de andre Bud, de opfordres til at undervise dem i, da hviler Ansvaret af at holde den paa de Hellige, og de vil blive belønnede efter deres Gjerninger.

Nu opstaaer det Spørgsmaal, hvad skal der gjøres med de Hellige, hvis Indkomster er saa smaa, at de maa lide Mangel paa Brød, hvis de betaler deres Tiende? Vi svarer, lad de, som har større Overflod, afhjælpe deres Mangler. Bibelen siger os: „Den, som giver de Fattige, skal ikke mangle; men den, som tillukker sine Øine, skal mange Ulykker ramme;“ og i en Aabenbaring til Joseph Smith siger Herren: „Vee Eder, I Rige, som ikke vil give de Fattige af Eders Formue; thi Eders Rigdomme vil fordærve Eders Sjæle, og dette skal være Eders Klage paa Hjemsøgelsens og Dommens og Fortørnelsens Dag: „Høsten er forbi og Sommeren er endt, og min Sjæl er ikke frelst!“ Det paahviler dem, som forvalter i Præstedømmets Embeder, at undervise dem, i hvis Magt det staaer at hjælpe de Trængende og Fattige, om deres Pligter i saa Henseende, og give dem Leilighed til at vise deres Kjærlighed til Herren og hans Rige, ved at hjælpe *hans* Fattige. Paa Steder, hvor alle de Hellige er i en forarmet Tilstand, eller hvor Midlerne, der gives af de mere Velhavende, viser sig at være utilstrækkelige til de Trængendes Fornødenheder, skulde de blive hjulpne af den indkomne Tiende.

Stor Omhyggelighed og en skarpsindig Skjelnen vil være nødvendig ved Brugen af Fondene i dette Øiemed for at forhindre den Dovne og Uværdige fra at høste Nytten af det, som kun er bestemt for Herrens Fattige — de flittige og trofaste Hellige. Ingen skulde modtage Hjælp, uden de, der betaler sin Tiende og ved sine Gjerninger findes værdige for Herren og deres Brødre; og stor Omhu skulde iagttages, at intet Bedrageri bliver udført af Folk, som maaskee kommer ind i Kirken i den Hensigt at faae Brød.

Det er alle Menneskers Pligt, i hvis Magt det staaer, at hjælpe de værdige Fattige; og det er især de Helliges Pligt at hjælpe de af Troens Huusholdning, som er nedbøiede af Fattigdom og Nød.

Vi siger til de Fattige, hvis I vil i rigeligt Maal nyde den

Hellig-Aands Gaver og Velsignelser — hvis I vil bevise for Herren, at I selv i Lidelser er bestemte paa at tjene ham, og prøve ham, og see, om han ikke vil udgyde sine Velsignelser over Eder, som han har forjættet, og hvis I selv vil høre til de Fattige, som Jesus meente, da han sagde: „Velsignet er de Fattige, thi Himmeriges Rige er deres" — saa betal Eders Tiende.

Vi siger til de Rige: Hvis I ikke vil at Eders Rigdom skal fordærve Eders Sjæle, hvis I ikke vil, at den skal bringe Forbandelse istedetfor Velsignelse, og føre Eder ned til Død, — dersom I, naar jordiske Skatte slaaer feil, vil have nogle samlede i Himlen, saa betal Eders Tiende og afhjælp de Trængendes Mangler. Og vi siger til Alle: Dersom I nogensinde venter at nyde de Trofastes Velsignelser i Zion, at træde ind i Herrens Huus, at modtage det evige Livs Nøgler og Kræfter, at blive Midler til at sammenføie Eders Slægters brudte Led, at blive den høieste Guds Konger og Præster, at blive Frelsere paa Zions Bjerg, og tilsidst modtage en Arv paa Jorden efter at den er helliget, renset og bleven Faderens Opholdssted — saa betal Eders Tiende, og bereed Eders Hjerter at overdrage enhver Ting til Herren, naarsomhelst han fordrer sit Eget, som han nu tillader Eder at være Forvaltere over. Uden I gjøre disse Ting, vil Eders Levnetsløb i dette Rige snart være forbi, Eders Lys vil blive vendt til Mørke, og Aabenbaringens Stjerne, som vilde have ført Eder frem med tiltagende Styrke til den evige Herligheds Glands, vil aldeles blive borte for Eders Blik.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 9).

Torsdag den 7de. Bivaanede en prægtig Fest hos Biskop N. K. Whitneys. Denne Fest var efter Guds Søns Orden: de Lamme, de Halte og de Blinde var inviterede, efter Frelserens Forskrift. Vor Forsamling aabnedes med Sang og Bøn af Fader Smith, hvorefter Biskop Whitneys Fader og Moder og mange Andre, blev velsignede med en patriarkalsk Velsignelse. Vi indtog derefter et riigt Maaltid, forsynet med Biskoppens Godgjørenhed. Selskabet var stort og førend vi spiste, afsanges nogle af Zions Sange; og vore Hjerter fyldtes med Glæde, medens vi nød en Forsmag af hine Glæder, som vil udgydes paa de Helliges Hoveder, naar de samles tilsammen paa Zions Bjerg, for at nyde hverandres Selskab for stedse, da der ikke vil være Nogen til at skade os eller forforfærde os. Vendte tilbage hjem og tilbragte Aftenen.

Fredag den 8de. Tilbragte Dagen i den hebraiske Skole og gjorde hurtige Fremskridt i vore Studier.

Gibsningen og Afpudsningen paa Udsiden af Herrens Huus paabegyndtes den 2den November 1835 og fuldendtes idag. Arbei-

det var overladt til Artemas Millet og Lorenzo Young for 1000 Dollars. Jacob Bump paatog sig Gibsningen af det Indvendige i hele Huset for 1500 Dollars og paabegyndte samme den 9de November sidstleden. Han fortsætter endnu Arbeidet uagtet det ublide Veir.

Løverdag den 9de. Bivaanede Skolen om Formiddagen. Omtrent Kl. 11 modtog jeg følgende Indbydelse:

Saaledes siger Aandens Stemme til mig: Dersom din Broder Joseph Smith, jun., vil overvære Festen i dit Huus idag, (Kl. 12) vil de Fattige og de Lamme glæde sig ved hans Nærværelse, og ligeledes troe sig ærede.

Deres i Venskab og Kjærlighed
N. K. W. (Whitmer).

Den 9. Jannuar 1836.

Jeg afskedigede Skolen for at efterkomme denne artige Indbydelse, tilligemed min Hustru, Fader og Moder. En stor Forsamling tilstede; Mange blev velsignede under Fader Smiths Hænder og vi havde en behagelig Tid. Tilbragte Aftenen hjemme.

Søndag den 10de. Bivaanede Forsamlingen den sædvanlige Tid. Ældste Wilber Denton og J. Salisbury prædikede om Formiddagen, og Brødrene Samuel og Carlos Smith om Eftermiddagen. De gjorde det godt Alle, naar man tager Hensyn til deres Ungdom. Forvaltede Sacramentet i Mellemtiden. Ældste Martin Harris døbte tre. Tilbragte Aftenen hjemme.

Mandag den 11te. Som der ikke var nogen Skole, tilbragte jeg Dagen hjemme. Mange Brødre kom for at besøge mig, iblandt hvilke var Alva Beaman fra Genesee County, New York Stat. Han var kommen for at bivaane den høitidelige Forsamling. Jeg glæder mig i mine Brødres og Venners Selskab og min Bøn er, at Himlens og Jordens Velsignelser maa fordobles paa deres Hoveder.

Tirsdag den 12te. Jeg besøgte Kirkens Præsidentskab og foranstaltede at vi skulde møde tilsammen i Morgen Kl. 10 Form. for at tage i Overveielse den høitidelige Forsamling. Denne Eftermiddag aflagde en ung Mand et Besøg for at see de ægyptiske Manuskripter, hvilke jeg fremviste. Ligeledes indførte Broder Rose til mig en christen Prædikant af den saakaldte Unitariernes Sect, fra Cambry, Staten New York. Vi havde en liden Disput om Fordom, men blev snart enige. Han talte om Evangeliet og sagde, at han troede det, idet han tilføiede, at det var gode Tidender om stor Glæde. Jeg svarede, at det var een Ting at forkynde gode Tidender, og en anden at sige, hvad disse Tidender var. Han gav op Samtalen og fjernede sig.

Onsdag den 13de. Kl. 10 mødte jeg i Raad med Præsidentskabet i Kirtland og Zion, nemlig Joseph Smith, senior, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, David Whitmer, John Whitmer og W. W. Phelps; ogsaa de tolv Apostler, Zions Høiraad og Kirtlands Høiraad, Biskopperne i Zion og Kirtland, de Halvfjerdsindstyves Præsidentskab og mange flere af de Ældste. Nogle af Raadsmedlemmerne, baade af Zions og Kirtlands, var fraværende.

Raadet kom til Orden, afsang Adam-ondi-ahman, og aabnedes med Bøn, opsendt af Joseph Smith, senior; derpaa gjorde jeg nogle Bemærkninger, i mit indledende Foredrag for Kirkens Authorite-

ter, i almindelige Udtryk, idet jeg fremlagde for dem Dagens Forretning, som var at fylde nogle ubesatte Pladse i Biskoppernes Raad paa dette Sted, ligeledes i Høi-Raadet.

Efter nogen Underhandling om den rigtige Maade at gaae frem paa, foresloges Ældste Vinson Knight af Biskoppen og assisteredes af Præsidentskabet. Votering blev derpaa fordret og givet af Præsidentskabet; siden af Zions Høi-Raad, af de Tolv, af de Halvfjerdsindstyves Raad, af Zions Biskop og hans Raad. Og Ældste Knight blev antagen ved almindelig Stemme og Samtykke af Kirkens Authoriteter, som en Raadgiver i Biskoppens Raad i Kirtland for at fylde Ældste Hyrum Smiths Plads, som var bleven ordineret til Præsidentskabet over Kirtlands Høi-Raad.

Ældste Knight blev derpaa ordineret under Biskop Newel K. Whitneys Hænder til en Overpræsts Embede og en Biskops Raadgiver.

Raadet sluttedes for een Time ved at afsynge: „Kom, lad os fryde os," osv.; og forsamledes igjen Kl. 1 Efterm.

John P. Green foresloges og assisteredes af Præsidentskabet som et Medlem af Kirtlands Høi-Raad, og antoges ved eenstemmigt Votum af alle Kirkens Authoriteter til at indtage Præsident O. Cowderys Plads, som var bleven valgt til Præsidentskabet af Kirtlands Høi-Raad.

Ældste Thomas Grover valgtes paa lignende Maade til Medlem af Høi-Raadet for at fylde den ledige Plads efter Luke Johnson, der var bleven ordineret til een af de tolv Apostler.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

	Rd.	Mk.	Sk.
C. C. A. Christensen	89	-	-
N. Ädler	65	4	8
J. P. Folkmann	15	4	-
A. P. Trane	18	-	-
J. C. Thomsen	65	-	-
Summa	253	2	8

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.